

## Arrest

nr. 201 376 van 20 maart 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT  
Maria van Bourgondiëlaan 7 B  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 11 mei 2010 dient de eerste verzoekende partij een eerste aanvraag visum type D (gezinshereniging) in, ten einde tweede verzoekende partij in België te vervoegen, waarmee zij gehuwd is.

1.2.Op 14 maart 2011 wordt het visum geweigerd op grond van artikel 27 WIPR, in essentie omdat de tweede verzoekende partij niet aanwezig was bij het huwelijk afgesloten in 2009 en er op dat ogenblik

geen volmacht voorlag die tweede verzoekende partij daartoe zou gegeven hebben aan haar advocaat. De dienst vreemdelingenzaken weigert aldus het afgesloten huwelijk te erkennen.

1.3. Tegen voormelde beslissing tot niet erkenning van het huwelijk gaan verzoekende partijen in beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Op 15 mei 2012 verklaart de rechtbank het beroep ongegrond daar hij oordeelt dat op grond van voorliggende feiten één van de huwelijkspartners een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Het hoger beroep hiertegen wordt door het Hof van Beroep van Gent op 9 oktober 2014 onontvankelijk wegens laattijdigheid bevonden.

1.4. Op 2 juli 2012 dient eerste verzoekende partij een tweede aanvraag visum D in. Dit wordt op 21 augustus 2012 geweigerd waarbij ondermeer verwezen wordt naar de eerste weigeringsbeslissing.

1.5. Op 25 juni 2013 dient eerste verzoekende partij, ondertussen zwanger, een derde aanvraag visum D in. Dit wordt op 11 oktober 2013 geweigerd omdat de tweede verzoekende partij te weinig bestaansmiddelen heeft.

1.6. Op 12 november 2014 dient de eerste verzoekende partij samen met haar minderjarig kind een aanvraag voor een visum typ C (toeristische doeleinden) in. Dit wordt geweigerd op 24 februari 2015.

1.7. Op 10 maart 2016 dient de eerste verzoekende partij samen met het minderjarig kind een vierde aanvraag visum D (gezinshereniging) in. Dit wordt op 13 juni 2016 geweigerd. Bij arrest nr. 180 669 van 12 januari 2017 wordt deze beslissing door de Raad vernietigd.

1.8. Op 25 april 2017 wordt opnieuw beslist tot weigering van de afgifte van het visum type D. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Overwegende dat op datum van 16/01/2017 de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de weigering tot het visum gezinshereniging genomen op 13/06/2016 vernietigde.*

*De aanvragers kunnen zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*Overwegende dat op datum van 08/03/2016 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van S. (..) N.(...), geboren op 15/09/1985,*

*S (..) T.(...) geboren op 15/01/2014, beiden van Afghaanse nationaliteit om in België, S. (..)F.(...), geboren op 05/03/1980, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;*

*Overwegende dat op datum van 16/01/2017 de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de weigering tot het visum gezinshereniging genomen op 13/06/2016 vernietigde.*

*Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikels 18 en 21;*

*Overwegende daarenboven dat art 21 van het Wetboek Internationale Privaatrecht bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.*

*Overwegende dat een eerste visumaanvraag gezinshereniging op naam van S. (..) N.(...) op 14/03/2011 geweigerd werd. Betrokkenen legden voor deze visumaanvraag een marriage certificate voor met volgende gegevens: registration NO: G NO 257 S. NO 3273; date of issue 21/12/2009 done 13/03/2010; place of marriage contract: Shsmla Wedding Clop; date of marriage contract: 22/06/2009*

*Overwegende dat een tweede visumaanvraag gezinshereniging op naam van S. (..) N.(...) op 21/08/2012 geweigerd werd. Betrokkenen legden voor deze visumaanvraag een marriage certificate voor met volgende gegevens: registration No: 13471 257/3273; date of issue 21/12/2009; place of marriage contract: Shaml a Wedding Olop; date of marriage contract: 22/06/2009*

*Overwegende dat een derde visumaanvraag gezinshereniging op naam van S. (..) N.(...) op 11/10/2013 geweigerd werd. Betrokkenen legden voor deze visumaanvraag een marriage certificate voor met volgende gegevens: registration No: 14940 75/568; date of issue 29/04/2013; place of marriage contract: Mazar-e-Sharif; date of marriage contract: 22/06/2009*

*Overwegende dat een vierde visumaanvraag gezinshereniging op naam van S. (..) N.(...) op 13/06/2016 geweigerd werd. Betrokkenen legden voor deze visumaanvraag een marriage certificate voor met volgende gegevens: registration No: 14940 75/568; date of issue 29/04/2013; place of marriage contract: Mazar-e-Sharif; date of marriage contract: 22/06/2009*

Overwegende dat door betrokkenen aldus 3 marriage certificates voorgelegd werden met verschillende referentienummers, plaats waar het huwelijk werd afgesloten,...

Overwegende dat geen bewijs werd voorgelegd dat de eerder voorgelegde huwelijksaktes geannuleerd werden noch dat een juridisch vonnis voorgelegd werd op basis waarvan de huidige huwelijksakte opgesteld werd.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken momenteel dus in het bezit is van drie verschillende huwelijksaktes;

Gezien bovenstaande elementen kan de huwelijksverwantschap tussen S. (..) N.(...) en S. (..) F.(...) niet aangetoond worden en weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de huidige voorgelegde huwelijksakte te erkennen.

Overwegende dat art. 40bis, §2, 3° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd [...] de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het (exclusieve) hoederecht voorgelegd werd voor S. (..) T.(...);

Derhalve werd er niet voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Motivatie:

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. “

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“□ schending van artikel 40bis j. 40ter van de Vreemdelingenwet;

□ schending van 146bis van het Burgerlijk Wetboek;

□ schending van de materiële motiveringsplicht;

□ schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de familieleden van een Belg. De familieleden van een Belg zijn de personen zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet.

De eerste verzoekende partij is met de heer F.(...) S. (..) op 22 juni 2009 religieus gehuwd. Het huwelijk werd officieel geregistreerd in 2013 (stuk 7). Beide partijen waren toen aanwezig.

De aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in hoofde van de verzoekende partijen werd geweigerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken de voorgelegde huwelijksakte(s) niet kan erkennen. Uit wat hierna volgt blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen volledig onterecht hebben geweigerd.

- De huwelijksakten

De verwerende partij stelde in de eerdere visumweigeringen van verzoekende partijen de huwelijksakte van de eerste verzoekende partij en de heer S. (..) niet te kunnen erkennen omdat de heer S. (..) niet aanwezig was op het huwelijk, de registratie hiervan en een volmacht voorlegde na het afsluiten van de huwelijksakte.

De verwerende partij ging er in haar beslissing echter aan voorbij dat er een “nieuwe huwelijksakte” werd voorgelegd. Het religieuze huwelijk van 22 juni 2009 werd namelijk officieel geregistreerd op 29 april 2013 (stuk 7). Zowel de eerste verzoekende partij als de heer S. (..) waren toen aanwezig op de rechtbank, hetgeen duidelijk blijkt uit het voorgelegde document:

“Ik, (F.(...)), de bruidegom van dit trouwcertificaat met alle religieuze mogelijkheden en rechten, verklaar dat er geen wettelijke obstakels plaatsvinden in mijn huwelijk. Ik stem vrijwillig in met de voorwaarden van mijn huwelijk met (N.(...) S. (..)) de bruid, tegen een specifiek vastgelegd bedrag in Mehr (bruidsschat). Ik bevestig mijn verklaring (vingerafdruk).

(stuk 7)

*"the marriage is concluded originally by bride and groom.*

*Herself was present*

*Himself was present."*

*(stuk 7)*

*Bij arrest RVV nr. 180 669 van 12 januari 2017 werden de beslissingen tot weigering van afgifte van een visum van 13 juni 2016 dan ook vernietigd (stuk 8), daar Uw Raad oordeelde dat*

*verwerende partij ten onrechte geen rekening hield met de registratie van het huwelijk in 2013. Verwerende partij had in casu nagelaten een zorgvuldig onderzoek te doen.*

*Verzoekende partij verbazen zich er dan ook over dat hun visumaanvragen, bij de huidige bestreden beslissingen geweigerd worden omdat "door betrokkenen aldus 3 huwelijksaktes voorgelegd werden met "verschillende referentienummers, plaats waar het huwelijk werd afgesloten,..."(stuk 1 en stuk 2)*

*Allereerst wensen verzoekende partijen hierover op te merken dat het in geen geval klopt dat er drie aktes zouden zijn neergelegd. Er werden doorheen de procedures slechts twee aktes voorgelegd.*

*Naast de hogergenoemde akte uit 2013 werd namelijk slechts één en dezelfde 'oude akte' met als datum van afgifte '21 december 2009' en datum van uitvoering '13 maart 2010'(stuk 9) voorgelegd.*

*Waar verwerende partij beweert dat er twee verschillende aktes werden voorgelegd in het kader van respectievelijk de eerste visumaanvraag en de tweede visumaanvraag, betreft dit één enkele akte met het nummer 257/3273. Ten tijde van de visumaanvraag die eerste verzoekende partij op 11 mei 2010 heeft ingediend werd klaarblijkelijk het registratienummer: 13471 niet goed doorgegeven. Dit betreft wellicht een fout bij de vertaling ervan*

*Op basis hiervan beweren dat er twee verschillende 'oude marriage certificates' in omloop zijn, zoals verweerster doet in de bestreden beslissingen, is evenwel duidelijk een brug te ver. Verzoekende partijen leggen als bewijs hun originele 'marriage certificate', die werd uitgegeven op 21 december 2009 (stuk 9). Het is overduidelijk dat verweerster in het dossier van verzoekende partijen naar spijkers op laag water zoekt.*

*Om tegemoet te komen aan de in eerdere weigeringen steeds terugkeren eis van verwerende partij dat de heer S. (...) zelf aanwezig diende te zijn voor de registratie van zijn huwelijk, werd het religieuze huwelijk van 22 juni 2009 officieel geregistreerd op 29 april 2013 in aanwezigheid van de heer S. (...).*

*Dit is het nieuwe huwelijkscertificaat met volgende gegevens:*

*"registration No: 14940 75/568; date of issue 29/04/2013 done 13/03/2010; place of marriage contract: Mazar-e-Sharif; date of marriage contract: 22/06/2009. "(stuk 1 en stuk 2)*

*De heer S. (...) heeft in 2013 aan de rechtbank in Afghanistan uitgelegd wat de problemen waren met het huwelijkscertificaat van 2009. Hierop werd een nieuw certificaat opgesteld. Op basis van het Afghaanse recht, dat werd toegepast, is het hierbij niet vereist dat de eerder voorgelegde huwelijksakte geannuleerd werd.*

*Dan rest enkel nog de onduidelijkheid over de 'plaats van het huwelijk' die dient te worden uitgeklaard. Waar in de akte van 2009 'Shaml Wedding Clop' staat vermeld, wordt dit in de akte van 2013 'Mazar-e-Sharif. Verzoekende partijen wijzen er op dat Shaml Wedding Clop geen plaatsnaam is in Afghanistan, maar de naam van de feestzaal in Mazar-e-Sharif waar hun huwelijk werd voltrokken. Dit betreft dus duidelijk slechts een schijnbare tegenstelling.*

#### *- Toepasselijk recht*

*Overeenkomstig artikel 47 WIPR is voor de vormvereisten van het huwelijk het recht van het forum van toepassing. Dienaangaande kan worden gesteld dat het huwelijk rechtsgeldig werd gesloten overeenkomstig de Afghaanse wetgeving. De Afghaanse wetgeving bepaalt immers in het artikel 77 en artikel 1554 van het Afghaanse Burgerlijk Wetboek specifieke mogelijkheden aangaande de vormvereisten die dienen gezien te worden binnen de Afghaanse tradities (stuk 7). Het huwelijk van partijen is dus rechtsgeldig afgesloten.*

*De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. De op haar rustende materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.*

*De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing van de verwerende partij om de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen.*

*De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Meer nog, het lijkt er op dat het "beleid" van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk negatieve beslissingen af te leveren zonder eigenlijk wel alle concrete omstandigheden van de desbetreffende dossiers na te gaan.*

*De verzoekende partijen hebben recht op gezinshereniging met de heer F.(...) S. (...) overeenkomstig artikel 40bis j. 40ter van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zorgt ervoor dat de verwerende*

*partij deze artikels, in samenhang met de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsverplichting, schendt.*

*Dit middel is gegrond waardoor de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden.”*

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

*“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- Artikel 40 bis juncto artikel 40 ter Vreemdelingenwet*
- Artikel 146 bis Burgerlijk Wetboek*
- De materiële motiveringsplicht*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

*Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat niet langer sprake is van een schijnhuwelijk en dat het religieus huwelijk opnieuw werd geregistreerd op 29.04.2013.*

*De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zou spijkers op laag water zoeken door steeds terug te komen op eerdere weigeringsbeslissingen.*

*Er zou in de bestreden beslissing onvoldoende rekening zijn gehouden met een officiële registratie van het huwelijk op 29.04.2013 te Afghanistan waarbij ook de heer S. (...) F.(...) aanwezig zou geweest zijn.*

*Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat het visum gezinshereniging aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.*

*Verweerder merkt op dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting in haar eerste middel ogenschijnlijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*

*4/10*

*beoogt, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken.*

*De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen.*

*De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).*

*De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91).*

*Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: “De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

*Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.*

*Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing.*

*Evenmin kan verzoekende partij op dienstige wijze kritiek leveren aangaande de manier waarop haar aanvraag werd behandeld, gezien dit betoog geen uitstaans heeft met de motieven van de door haar aangevochten bestreden beslissing.*

*Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.*

*Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.*

5/10

*Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046).*

*De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.*

*De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.*

*De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.*

*De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).*

*De verzoekende partij argumenteert in hoofdzaak dat haar visumaanvraag werd afgewezen op grond van een vermeend schijnhuwelijk, wat onterecht zou zijn. Verzoekende partij poogt een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.*

*Het middel van verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was de gezinshereniging te weigeren.*

*In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in*

6/10

*te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).*

*Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).*

*Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).*

*Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de*

*overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.*

*In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging inmiddels in het bezit is van drie verschillende huwelijksaktes met verschillende data en verschillende plaatsen van het huwelijk.*

*De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging acht de huwelijksverwantschap niet afdoende aangetoond en weigert de huwelijksakte te erkennen.*

*Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, de visumaanvraag te weigeren.*

*De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 20 september 2011, nr. 215.206, RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

2.4. Het visum gezinshereniging wordt in casu ten aanzien van eerste verzoekende partij geweigerd omdat zij drie huwelijksakten heeft voorgelegd met verschillende referentienummers, plaats waar het huwelijk werd afgesloten en er geen bewijs werd voorgelegd dat de eerder voorgelegde huwelijksaktes werden geannuleerd noch dat een juridisch vonnis werd voorgelegd op grond waarvan de huidige huwelijksakte werd opgesteld. Omdat de dienst vreemdelingenzaken thans in bezit is van drie verschillende huwelijksakten kan de huwelijksverwantschap tussen eerste en tweede verzoekende partij niet aangetoond worden en wordt om die reden de huidige voorgelegde huwelijksakte geweigerd.

De verzoekende partijen betogen ondermeer dat het huwelijk naar Afghaans recht rechtsgeldig werd afgesloten en de verwerende partij met haar beslissing onzorgvuldig en met schending van de materiële motiveringsplicht te werk is gegaan. Zij wijzen erop dat de laatste voorgelegde huwelijksakte werd opgemaakt om tegemoet te komen aan een eis van de verwerende partij, met name de aanwezigheid van tweede verzoekende partij bij de registratie van het huwelijk en dat in dat geval niet vereist is dat de eerder voorgelegde huwelijksakte wordt geannuleerd.

Uit de nota blijkt vooreerst dat niet wordt betwist dat artikel 27 van het WIPR het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. Daarnaast lijkt verwerende partij aan te geven dat de niet-erkenning van de laatst voorgelegde huwelijksakte aan de basis ligt van de visumweigering.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij ter staving van haar visumaanvraag in het kader van gezinshereniging, een gelegaliseerde Afghaanse huwelijksakte voorlegde. Dat er een buitenlandse akte werd voorgelegd wordt niet betwist. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

*“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.*

*De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, indien zij bij de uitoefening van haar bevoegdheden met een buitenlandse akte wordt geconfronteerd, niet alleen de echtheid van de buitenlandse akte dient te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan dient te verifiëren door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De administratieve overheid kan dan

desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

De gemachtigde is in dit geval de Belgische overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op afgifte van een visum lang verblijf op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. In casu werd hij, in de uitoefening van deze bevoegdheid, geconfronteerd met een Afghaanse huwelijksakte die eerste verzoekende partij heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar aanvraag voor een visum lang verblijf.

Uit artikel 27, § 1 van het WIPR volgt dat de gemachtigde, zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, zich dient uit te spreken over de vraag of de Afghaanse huwelijksakte al dan niet kan worden erkend. Hij dient daartoe te verifiëren of de buitenlandse authentieke akte waarop eerste verzoekende partij zich beroept, in België rechtsgeldig is hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1 van het WIPR, met inachtneming van artikelen 18 en 21 van het WIPR, inhoudt.

2.6. Hoewel de verwerende partij lijkt aan te geven dat de niet-erkenning van de Afghaanse huwelijksakte aan de basis ligt van de visumweigering, kan in de bestreden beslissing geen onderzoek en afweging van de gemachtigde in het licht van artikel 27 en de verwijzingsregels van het WIPR worden gelezen.

De gemachtigde doet in de bestreden beslissing geen enkele uitspraak over de beoordeling van de echtheid op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld, noch doet hij enige uitspraak over de rechtsgeldigheid van de Afghaanse huwelijksakte overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde, aan de hand van de verwijzingsregels in artikel 27 van het WIPR, het toepasselijke recht heeft geïdentificeerd op grond waarvan de rechtsgeldigheid en de echtheid van de Afghaanse huwelijksakte moeten worden nagegaan. Verder kan in het enige en determinerende motief niet worden gelezen waarom de gemachtigde, in toepassing van artikel 21 van het WIPR, de erkenning van de Afghaanse huwelijksakte kennelijk onverenigbaar acht met de openbare orde. Ten slotte kan in het enige en determinerende motief evenmin worden gelezen dat de gemachtigde, in toepassing van artikel 18 van het WIPR, oordeelt dat er sprake is van wetsontduiking.

Een toepassing van artikel 27 en de verwijzingsregels van het WIPR op de feitelijke omstandigheden van het voorliggend individueel geval blijkt niet, hoewel dit, het weze herinnerd, het wettelijk kader vormt dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst.

2.7. In antwoord op de nota van de verwerende partij, benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de Afghaanse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Het komt de Raad niet toe zich uit te spreken over de echtheid en de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Afghaanse huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van beslissing tot weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311). Het is dus niet zo dat de Raad te dezen geen rechtsmacht heeft omdat de betwisting betrekking zou hebben op een burgerlijk recht of op geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota.

Gelet op het gegeven dat de rechtsgeldigheid van de Afghaanse huwelijksakte in het licht van artikel 27 en de verwijzingsregels van het WIPR niet werd nagegaan, acht de Raad het dan ook, zoals eerste verzoekende partij aangeeft, kennelijk onredelijk om, in het licht van artikel 27 van het WIPR op grond

van het motief dat er verschillende huwelijksaktes werden voorgelegd een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging te nemen.

2.8. De verzoekende partijen wijzen er tevens op dat er verschillende argumenten zijn die tot een andere beoordeling van de voorgelegde huwelijksakte kunnen leiden. In dit kader benadrukken zij dat er geen drie verschillende huwelijksakten werden voorgelegd, dat de twee eerste voorgelegde huwelijksakten dezelfde zijn en dat de laatste huwelijksakte enkel werd opgesteld om tegemoet te komen aan de vorige weigeringsgronden, met name de afwezigheid van tweede verzoekende partij bij de registratie van het huwelijk. Daarom werd het huwelijk afgesloten in 2009 officieel geregistreerd op 29 april 2013 in aanwezigheid van tweede verzoekende partij. Verder betreft het verschil in de plaatsnaam slechts een schijnbare tegenstelling nu shaml wedding clop geen plaatsnaam is maar de naam van een feestzaal in Mazar-e-Sharif.

De Raad stelt inderdaad vast dat – waar het bestuur meent dat drie verschillende huwelijksakten werden voorgelegd - dit hoegenaamd niet klopt. Zo blijkt uit nazicht van de bij de eerste en tweede visumaanvraag voorgelegde huwelijksakten dat bij beiden het nummer 13471 gevolgd door de nummers 257 en 3273 vermeld worden. Deze voorgelegde huwelijksakten verschillen aldus niet, noch wat betreft hun referentienummer, noch wat betreft de datum van het huwelijk, noch wat betreft de plaats waar het huwelijk werd afgesloten, noch wat betreft enig ander gegeven. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat zij bij de nieuwe visumaanvraag een nieuwe huwelijksakte hebben voorgelegd met als registratienummer 14940 75/568, afgeleverd op 29 april 2013. Deze huwelijksakte betreft eveneens het huwelijk afgesloten tussen partijen op 22 juni 2009 waarbij als plaats van afsluiting huwelijk Mazar-e-Sharif vermeld staat. Zij betogen echter dat zij deze huwelijksakte hebben laten opstellen om tegemoet te komen aan de eerdere weigeringsgronden van verwerende partij, met name waar de vorige huwelijksakte niet aanvaard werd omdat tweede verzoekende partij niet aanwezig was en er geen geldige volmacht was. De verwerende partij betwist dit niet in de nota met opmerkingen en er blijken geen gegevens voorhanden waardoor de Raad zou moeten twifelen aan de waarachtigheid van verzoekers hun uitleg. De Raad kan de verzoekende partijen voorts ook volgen waar zij stellen dat *'Shamla wedding clop'* geen plaatsnaam in Afghanistan is zodat waar thans in de huwelijksakte Mazar-e-Sharif vermeld wordt als plaats van het huwelijk er geen echte tegenstelling is met de eerdere huwelijksakte. De verwerende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk dat in het geval de verzoekende partijen een nieuwe huwelijksakte laten opstellen die, enkel wat betreft het registratienummer verschilt van de eerdere huwelijksakte, en die tot doel heeft tegemoet te komen aan de eerdere weigeringsgrond van de verwerende partij, zij een annulatie van de eerdere huwelijksakte hadden moeten bekomen of dat zij een vonnis nodig hadden op basis waarvan de huidige huwelijksakte kon worden opgesteld.

Het is in casu dan ook kennelijk onredelijk om de Afghaanse huwelijksakte niet als bewijs van de huwelijksband te aanvaarden om de enkele reden dat er - bovendien foutief - wordt gesteld dat er drie verschillende huwelijksakten worden voorgelegd.

2.9. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

2.10. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

- ☐ *Schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3 ° van de Vreemdelingenwet;*
- ☐ *Schending van artikel 40ter;*
- ☐ *Schending van de materiële motiveringsverplichting;*
- ☐ *Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.*

*Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft de gezinshereniging van familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3 °, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.*

*Als familielid van een burger van de Unie wordt dus beschouwd:*

*"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2 °, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"*  
*(artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3 ° van de Vreemdelingenwet)*

*Blijkens de bestreden beslissingen gaat de verwerende partij er van uit dat de tweede verzoekende partij niet de zoon van de heer S. (...) zou zijn, nu zij stellen “overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het (exclusieve) hoederecht voor S.(...) T.(...) voorgelegd wordt”.*

*Het is zowel voor de verzoekende partijen als voor de heer S. (...) een raadsel hoe de verwerende partij tot dergelijk argument kan komen.*

*Alle documenten die werden voorgelegd aan de tweede verzoekende partij bevatten zowel de identiteit van de eerste verzoekende partij als de heer S. (...) (stuk 5). Uit deze documenten kan men uiteraard niet anders dan vaststellen dat de heer S. (...) de vader is van de tweede verzoekende partij en er tussen beiden een afstammingsband bestaat.*

*De motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissingen is volledig onbegrijpelijk. De eerste verzoekende partij kan geen vonnis van exclusief hoederecht voorleggen, nu de vader van de tweede verzoekende partij Belg is en in België verblijft en zij gezinshereniging met hem wensen.*

*Het is duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft verricht en met alle elementen rekening heeft gehouden. De verwerende partij schendt de op haar rustende materiële motiveringsverplichting. De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien, de beslissing van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partijen zonder meer te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig te noemen.*

*In ondergeschikt orde dient tenslotte opgemerkt te worden dat, indien de verwerende partij zich vragen zouden stellen over de verwantschapsband tussen de tweede verzoekende partij en de heer S. (...), zij toepassing had kunnen maken van de mogelijkheid tot het uitvoeren van een DNA – onderzoek alvorens zonder meer de aanvraag gezinshereniging te weigeren. Dergelijk onderzoek zal immers aantonen dat er geen twijfel kan bestaan over de familieband tussen de tweede verzoekende partij en de heer S. (...).*

*Bovenstaande rechtsregels worden dan ook zonder meer geschonden.”*

2.11. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

*“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- Artikel 40 bis, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet,*
  - Artikel 40 ter Vreemdelingenwet,*
  - De materiële motiveringsplicht,*
  - De beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.*
- 7/10

*Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat alle bewijzen van identiteit m.b.t. het kind T.(...) S. (...) en de vader F.(...) S. (...) voorliggen en dat er geen twijfel over kan bestaan dat de heer S. (...) de biologische vader is van het kind.*

*De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat geen officieel bewijs voorligt m.b.t. de ouderlijke toestemming of het hoederecht over T.(...) S. (...).*

*De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat “alle documenten” werd voorgelegd, doch specificeert niet welk document het officieel bewijs vormt van de verwantschap tussen het kind T.(...) S. (...) en de heer F.(...) S. (...).*

*Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:*

*“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

*De verzoekende partij toont niet aan dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

2.12. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 20 september 2011, nr. 215.206, RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

2.13. De Raad stelt vast dat ten aanzien van S. T.(...) het visum geweigerd wordt omdat er geen officieel bewijs voorligt met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het (exclusieve) hoederecht voor dit kind.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij erkent dat dit motief gehanteerd wordt omdat er geen bewijs werd voorgelegd van de verwantschap tussen het kind en tweede verzoekende partij. Immers stelt zij: *“De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat “alle documenten” werd voorgelegd, doch specificeert niet welk document het officieel bewijs vormt van de verwantschap tussen het kind T.(...) S. (..) en de heer F.(...) S. (..)”*.

De verzoekende partijen kunnen evenwel gevolgd worden in hun kritiek dat het niet duidelijk is waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de verwantschap tussen het kind en tweede verzoekende partij niet blijkt en bijgevolg eist dat er een officieel bewijs voorligt met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het exclusieve hoederecht. Immers blijkt uit de visumaanvraag dat de gelegaliseerde geboorteakte van het kind werd voorgelegd waarin geakteerd wordt *“F/Name (father’s name): F.(...)”* alsook *“G/F/name (grandfather’s name: Masjidi Khan”*. De grootvader van het kind blijkt volgens de voorgelegde stukken, meer bepaald het gelegaliseerde identiteitsdocument ID#697236 met betrekking tot tweede verzoekende partij, de vader te zijn van tweede verzoekende partij. Er blijkt uit niets dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing de rechtsgeldigheid van deze stukken in vraag heeft gesteld. De Raad ziet samen met de verzoekende partij aldus niet in op grond waarvan de verwerende partij de verwantschapsband tussen het kind en tweede verzoekende partij in vraag stelt.

2.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt ook hier voor. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.15. Gelet op de bespreking van het eerste en tweede middel, wordt de beslissing tot weigering van het visum zowel ten aanzien van eerste verzoekende partij als ten aanzien van het kind vernietigd. Er bestaat geen noodzaak tot bespreking van de overige middelen(onderdelen).

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER